

смъртъ. Въ своята слѣпа вѣра, той бѣше убеденъ, че ще победи и този пжтъ, както винаги до сега, и ще прогони неканената непозната птица далече отъ своитѣ въздушни селения.

—Иди си тамъ, долу, въ прахъта! — крещѣше орелътъ и размахваше мощнитѣ си криле. — Тукъ азъ съмъ господарътъ!

Крещѣше и налиташе върху огромната стоманена птица, дращѣше съ нокти, кълвѣше съ човка и биеше съ криле по металната обвивка.

— Върни се, коварно чудовище!

Гордо и величествено порѣше синевата бездушниятъ стоманенъ гигантъ, а човѣкътъ се смѣеше надъ безсилието на царя на въздуха. Отпадаха силитѣ на крилатия владѣтель, кръвъ обагряше клюна и здравитѣ му крака, а отъ крилетѣ му почна

да капе перушина. Но орелътъ продължаваше борбата съ ожесточение и стрѣвъ. Нищо не бѣ въ състояние да възпрѣ самолета, който продължаваше своя победенъ ходъ. Тогава орелътъ се хвърли съ отчаяни усилия предъ самолета, кълвѣше и биеше съ криле, докато попадна подъ въртящата се съ страшна сила грамадна перка. Зашеметенъ отъ удара, мощниятъ владѣтель на въздуха изгуби съзнание, преобърна се нѣколко пжти въ въздуха и после полетѣ като метеоръ къмъ земята съ кървавъ клюнъ и отпустнати криле...

Намѣриха го подиръ нѣколко дни овчаритѣ: издѣхналъ, съ широко разтворени зеници, устремени къмъ слънцето и синята небесна ширь.

Отъ тогава царъ на въздуха стана птицата съ сребърнитѣ криле...

Атанасъ Душковъ

ЕСЕНЬ

Есенниятъ вѣтъръ
свири изъ гората,
златнитѣ листенца
рони по земята.

Низко надъ полята
носятъ се мъглитѣ —
мъртви сж цвѣтята,
мъртви сж тревитѣ.

Вредъ е тихо, тжжно,
нѣма птичи пѣсни —
птиченцата пойни
сж въ страни далечни.

Слънчицето златно
слабо вече грѣе —
отъ небето мрачно
често дъждъ се лѣе.

Георги Костакевъ